

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφρησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

'Εν Ἀθήναις τὴν 16—23 Δεκεμβρίου 1895

'Ετος 17ον.—'Αριθ 50—51

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἴδε σελ. 345]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'.

Πρὸ τριάκοντα ἀκριβῶς μηνῶν, Κυριακὴν τινα ἡμέραν λαμπροτάτην, εἶχεν ἔλθῃ ἡ Πετρίνα εἰς Μαρωκοῦρ ἐλεεινὴ καὶ ἄπελπις, ἐρωτώσα ἑαυτὴν τί ἐμελλε νάπογίνῃ.

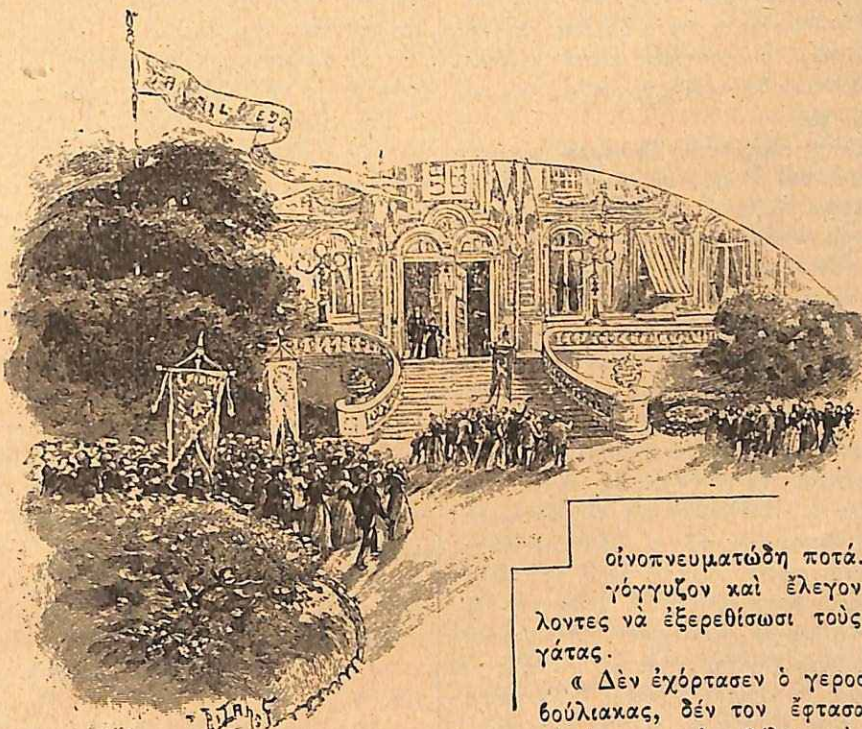
Καὶ σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα λαμπροτάτη, ἀλλ' οὔτε ἡ Πετρίνα οὔτε τὸ χωρίον ἔχουσιν ὁμοιότητά τινα πρὸς τὴν τότε κατάστασιν αὐτῶν.

'Εκεῖ ἔνθα ἡ Πετρίνα ἐκάθισε περίλυπος περὶ τὸ τέλος τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ μικροῦ δάσους τοῦ στέφοντος τὸν λόφον, προσπαθοῦσα νὰ πληροφορηθῇ τί ἦτο τὸ χωρίον ἐκεῖνο καὶ τὰ ἐργοστάσια τὰ ἐξαπλούμενα κάτωθεν αὐτῆς ἀνὰ τὴν πεδιάδα, ἐκεῖ σήμερον κτίζεται νοσοκομεῖον εὐάερον, ἔχον θέαν λαμπρὰν καὶ ὑπερκαίμενον ὅλης τῆς χώρας, ἐν ᾗ θὰ νοσηλεύωνται οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων τοῦ κ. Βουλφρὰν οἱ κατοικοῦντές τε καὶ οἱ μὴ κατοικοῦντες ἐν Μαρωκοῦρ.

Παρὰ τὴν κυρίαν εἴσοδον τῶν ἐργοστασίων, ἐκεῖ ἔνθα ὑπῆρχον πρότερον αἱ ἀθλῖαι τρώγλαι, αἱ κατοικούμεναι ὑπὸ ἐλεεινῶν γυναικῶν ὡς τὴν Τιμπούρκαιναν, αἵτινες ἐφύλαττον τὰ μικρὰ παιδιά τῶν ἐργατριῶν, νῦν εἶνε ὠκοδομημένον τὸ "Ἀσυλον τοῦ κ. Βουλφρὰν, ἔχον τὴν πρόσοψιν κατὰ τὸ ἡμισυ μὲν ῥοδόχρουν κατὰ τὸ ἡμισυ δὲ κυανθῆν. Ἦσαν δὲ εἰς αὐτὸ δεκτὰ τὰ παιδιά τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν τοῦ κ. Βουλφρὰν, ἐτρέφοντο καὶ ἀνετρέφοντο δωρεὰν μέχρι τῆς ἡλικίας τριῶν ἐτῶν.

'Εν τῷ κέντρῳ τοῦ χωρίου ὑπάρχει σειρὰ οἰκοδομημάτων νεοκτίστων. Καὶ τὰ μὲν ἰσόγαια εἶνε ἐστιατόρια, οἰνωπωλεῖα, ἐδωδιμοπωλεῖα, τὰ δὲ ἀνώγαια εἶνε οἰκήματα χάριν τῶν ἀγάμων ἐργατῶν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.

ὠκοδόμησε δὲ αὐτὰ ὁ κ. Βουλφρὰν καὶ ὥρισεν ὡς ἐνοίκιον μὲν ἐκάστου ἰδι-

Κατὰ τὴν τάξιν τῆς τελετῆς παρήλασε τὸ πλῆθος (Σ. 356).

αιτέρου δωματίου μνηστῆρα φράγκα τρία, τιμὴν δὲ τοῦ γεύματος συνισταμένου ἐκ ῥοφήματος ὃ ἐστὶ σὺπας, ψητοῦ ἢ ἄλλου τινὸς φαγητοῦ, ἄρτου καὶ ποτοῦ λεπτὰ ἐβδομήκοντα. Οὕτω πως δὲ οἱ ἐργάται εἶχον τὴν ὑγιείαν των καὶ τὴν ἡσυχίαν των.

Μέγα δὲ μέρος τῶν ἀπεράντων κήπων τοῦ κ. Βουλφρὰν μετεσκευάσεν εἰς δημόσιον κήπον· ἱδρύσε δὲ ἐν αὐτῷ γυμναστήριον, σκοποβολὴν ποδηλατοδρόμιον, διάφορα γυμναστικά παιχνίδια, ἱστουὺς, αἰώρας, θέατρον νευροσπάστων, ἐξέδραν τῆς μουσικῆς κ. λ. π. Συνήρχοντο δὲ εἰς τὸν κήπον τοῦτον κατὰ τὰς ἐορτάς οἱ ἐργάται πάντων τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν πέντε χωρίων, συνδιεσκέδαζον, συνπαίζον καὶ οὕτω πως συνεδέοντο φιλικῶς πρὸς ἀλλήλους.

'Εννοεῖται δὲ ὅτι δυσηρεστήθησαν τὰ μέγιστα οἱ πρόφῃ ἐνοικιάζοντες τὰς τρώγλας των εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ οἱ κήφηλοι οἱ ποτίζοντες αὐτοὺς βλαβερά

οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἐγόγγυζον καὶ ἔλεγον θέλοντες νὰ ἐξερεθίσωσι τοὺς ἐργάτας.

« Δὲν ἐχόρτασεν ὁ γεροστραβούλιακας, δέν τον ἔφτασαν τὰ πλούτη του, μόνο θέλει καὶ καλὰ νὰ ἀφανίσῃ καὶ τὸ φτωχὸ τὸ λαό ; Ἔχασε τὸν υἱὸν του, τοῦ τον ἐπῆρε ὁ Θεός, καὶ αὐτὸς δὲν ἔβαλε γνῶσι, δὲν ἔχει καρδιὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; Καὶ ὅλα αὐτὰ θαρρεῖτε πῶς τα ἔκαμε γιὰ τὸ καλὸ σας ; κακομοίρηδες μου, δέν τὸ καταλάβατε ὅτι πῶς θέλει νὰ σας κλέψῃ μὲ τὸ ἓνα χέρι ὅ,τι σας δίνει μὲ τὸ ἄλλο ;

Ἄλλ' οἱ ἐργάται δὲν ἤκουον τοὺς συκοφάντας τούτους, διότι ἔβλεπον ὅτι ἐκοιμῶντο ἤδη ἐντὸς ἀνθρωπίνων δωματίων καὶ ἔτρωγον καλὴν καὶ ὑγιεινὴν τροφήν, δαπανῶντες πολὺ ὀλίγα. Ἐδόξαζον δὲ τὸν Θεὸν δεόμενοι ὑπὲρ τῆς ὑγιείας τοῦ γηραιοῦ προστάτου των.

Ἄλλα καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ κ. Βουλφρὰν δὲν ἤρεσκον αἱ μεταρρυθμίσεις αὐταί· ἔλεγον δὲ πρὸς ἀλλήλους :

« Μὰ τί ὀργὴ Θεοῦ ! Τὰ ἔχασεν ὁ γέρος ; Ἐτρελλάθη ; Θέλει καὶ καλὰ νὰ ἀφανίσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ μείνῃ χωρὶς πόρον ζωῆς ; Τάχα δὲν εἶνε καλὸν νὰ του ἀφαιρέσωμεν τὴν διαχεί-

ρισιν τῆς περιουσίας; Ἀπόδειξις ὅτι ἐφύρανε τὸ μυαλό του, ὅτι ἐξεμώρναε, εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ὅπου ἔχει εἰς τὸ μαγικοκρίτισο ἐκεῖνο, ὅπου τον κάνει ὅπως θέλῃ. Τί το μέλει ἐκεῖνο; μήπως εἶνε ἰδικά του τὰ χρήματα;

Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἔλεγον οἱ δόλιοι συγγενεῖς τοῦ κ. Βουλφράν περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς Πετρίνας.

Ὁ Ταλουέλ ἐννοεῖται ὅτι ἐκνήρυχθη σύμμαχος τῆς Πετρίνας, βλέπων ὅτι πᾶσα ἐπιχείρησις αὐτῆς ἐπετύγγανεν, ὅτι ὁ κ. Βουλφράν ἐξετέλει πᾶν ὅ τι αὐτὴ ᾔθελε, ὅτι οἱ ἀνεψιοὶ ὑπέβλεπον καὶ ἐπολέμουν αὐτὴν. Κυρίως τί τον ἐμελεν ἐὰν ὁ κ. Βουλφράν ἐδαπάνῃ ποσὰ μεγάλα καὶ μάλιστα πρὸς ὄφελος καὶ αὐξήσιν τῶν ἐργοστασίων, ἅτινα πιθανῶς ἡμέραν τινὰ θὰ περιτρήχοντο εἰς τὴν κατοχὴν του.

Ἀλλὰ πλὴν τοῦ Ταλουέλ εἶχεν ἡ Πετρίνα καὶ ἄλλους συμμάχους πλείονος λόγου ἀξίους, οὓς καὶ αὐτὴ ἠγάπα καὶ ἐτίμα· τὸν ἱατρὸν, τὴν διδασκάλισσαν, τὸν Φαβρὴν καὶ τοὺς ἀπεσπασμένους ἐργάτας τῶν ἐργοστασίων, οὓς εἶχον ἐκλέξει οἱ συνάδελφοί των κατὰ παραγγελίαν τοῦ κ. Βουλφράν ἐπιστάταις εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας τῶν νέων ἱδρυμάτων.

Καὶ ὁ μὲν ἱατρὸς βλέπων ὅτι αὐτὴ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ ὁ κ. Βουλφράν τὴν τε ἡθικὴν καὶ τὴν διανοητικὴν αὐτῆς δραστηριότητα, ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν μετὰ πατρικῆς στοργῆς, μετὰ σεβασμοῦ σχεδὸν καὶ ἔλεγεν ἂν μικρὰ κατώρθωσε περισσότερα παρὰ τὴν ἱατρικὴν, καὶ ἄνευ αὐτῆς καὶ ἐγὼ μὰ τὸ ναὶ δὲν ἠξέυρω τί θὰ ἀπεγίνετο ὁ κ. Βουλφράν.»

Ἡ δὲ διδασκάλισσα καθ' ἐκάστην ἐν τῷ μαθήματι, ὑποκλίπτουσα στιγμὰς τινας, ἐξέφραζε πρὸς τὴν Πετρίναν τὰ εἰλικρινῆ αὐτῆς αἰσθήματα, καίτοι καθ' αὐτὴν ὡμολόγει ὅτι δὲν ἦτο πρόπον νὰ φέρεται τόσο οἰκείως διδασκάλισσα πρὸς μαθήτριαν.

Ὁ δὲ Φαβρὴς, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς ἦτο ἐνήμερος πάντων τῶν συμβαινόντων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφωνῇ πρὸς τὴν κορασίδα, ἣν κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἔκρινεν ἀξίαν προσοχῆς, ἀλλ' ἦτις ταχέως ἔλαβε τόσον σημαντικὴν θέσιν, ὥστε αὐτὸς εἶχε καταντήσῃ ἀπλοῦν ὄργανον αὐτῆς. Ἡ Πετρίνα ἔλεγε πρὸς αὐτόν·

«Κύριε Φαβρὴ, θὰ ὑπάγετε εἰς Νοαζιέλ νὰ μελετήσετε τὰ οἰκήματα τῶν ἐργατῶν.

«Κύριε Φαβρὴ, θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ μελετήσετε τὸν «Ἔργατικὸν Σύνδεσμον»

«Κύριε Φαβρὴ, θὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Βέλγιον νὰ μελετήσετε τοὺς ἐργατικούς συλλόγους.

Ὁ δὲ Φαβρὴς ἀπέρχεται, ἐμελέτα, ἐλάμβανε πᾶσαν πληροφορίαν καὶ ἐπα-νερχόμενος συνεζήτει μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν, ἐγίνοντο τὰ σχέδια καὶ ἐξετελοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ τῶν ἐπιστατῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ.

Ἡ Πετρίνα οὐδέποτε ἀνεμινύετο εἰς τὰς συζητήσεις, ἀλλὰ παρεκάθητο καὶ αὐτὴ· μόνον δὲ μωρὸς καὶ ἡλίθιος δὲν ἤθελε νοήσῃ ὅτι αὐτὴ παρεσκεύαζε τὰ πάντα, αὐτὴ τα ὑπέβαλλεν εἰς τὸν κ. Βουλφράν, αὐτὴ τέλος ἐσπείρεν εἰς τὸν νοῦν ἢ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὸν σπόρον ὅστις ἐβλάστανε καὶ ἐκαρποφόρει.

Καὶ οἱ ἐργάται δὲ οἱ ἐπιστατοῦντες εἰς τὰς ἐργασίας ἐθεώρουν αὐτὴν μετ' ὑπερηφονίας καὶ ἔλεγον·

«Ἦταν μιὰ φορὰ συντρόφισσά μας, ἐδούλευε ὡς τῆς καλαμίστρας.»

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, ὁ Φαβρὴς ἀπὸ τινων ἡμερῶν περιεμένετο νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τινος ἀποστολῆς πρὸς ἐξέτασιν ὑποθέσεως τινας, περὶ ἧς ὁ κ. Βουλφράν οὐδὲν εἶχεν εἰπῇ πρὸς τὴν Πετρίναν. Τὴν πρωτὴν εἶχεν ἀποστείλῃ τηλεγράφημα περιέχον τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις·

«Πληροφορίαι πλήρεις, ἔγγραφα ἐπίσημα, ἔρχομαι μεσημβρίαν.»

Τὴν ἡμέραν μετὰ μεσημβρίαν δὲν εἶχεν ἔλθῃ ὁ Φαβρὴς, ὁ δὲ κ. Βουλφράν ἐφαίνετο ἀδημονῶν. Εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μετὰ τῆς Πετρίνας καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἤρχετο εἰς τὸ παράθυρον τὸ βλέπον πρὸς τοὺς κήπους καὶ ἠκροᾶτο. «Παράξενον νὰ μὴ φανῇ ὁ Φαβρὴς.

— Ἰσως θὰ ἐβράδυνεν ἡ ἀμαξοστοιχία.»

Ἀλλ' ὁ γέρον δὲν ἐθεώρει ἀρκοῦσαν τὴν δικαιολογίαν ταύτην καὶ ἐξηκολούθει ἱστάμενος πρὸ τοῦ παραθύρου. Ἡ Πετρίνα ἤθελε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν, διότι κάτω ἐν τῷ κήπῳ ἐγίνοντο πράγματα, ἅτινα ὄφειλον νὰ μὴ γίνωσι γνωστὰ εἰς αὐτόν. Μετὰ δραστηριότητα ἀσυνήθους οἱ κηπουροὶ κατεγίνοντο καλλωπίζοντες τοὺς ἀνθῶνας, καὶ μεταφέροντες τὰ σπάνια φυτὰ ἐκ τῶν λειμῶνων, ἢ κιγκλιδωτὴ πύλην ἦτο ὀρθάνοικτος καὶ ὁ Σύλλογος τῶν ἐργατῶν ἦτο σηματοδότης, αἱ δὲ σημαῖαι ἐπλατύνοντο ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ἀνέμου.

Αἰφνὴς ὁ κ. Βουλφράν ἐπίεσε τὸν ἡλεκτρικὸν κώδωνα τῆς θαλαμηπόλου καὶ ὅτε ἐνεφανίσθη εἶπε πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν δέχεται ἐὰν ἔλθῃ τις καὶ ζητήσῃ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ παραγγελία αὕτη ἐξέπληξε τὴν Πετρίναν καθ' ὅσον τὰς Κυριακὰς ἐδέχετο συνήθως τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τῇ ὁμιλήσωσιν εἰτε μικροὶ εἰτε μεγάλοι.

Τέλος ἠκούσθη κρότος τροχῶν ἀμάξεως ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἐκ Πυκινῶν εἰς Μαρωκούρ.

«Ἐρχεται ὁ Φαβρὴς» εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν μετὰ φωνῆς ἥτις ἐφάνη ἡλωιωμένη, καὶ ἐκφράζουσα ἀγωνίαν ἄμα καὶ χαρὰν.

Ὄντως ἦτο ὁ Φαβρὴς, εἰσῆλθε δὲ ζωηρῶς εἰς τὸ γραφεῖον. Καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο ἔχων τι τὸ ἀσυνήθες, ἀπέβλεψε δὲ παρευθὺς πρὸς τὴν Πετρίναν, ἥτις ἐταράχθη ἀγνοοῦσα καὶ αὐτὴ διατί.

«Ἐνεκα βλάβης τῆς μηχανῆς ἠναγκασθὲν νὰ βραδύνω, εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

— Τὸ σπουδαῖον εἶνε ὅτι ἦλθες.

— Σὰς ἐτηλεγράφησα.

— Τὸ τηλεγράφημά σου καὶ τοι λικωνικώτατον καὶ εἰς ἔκρον ἀόριστον, ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας μου, ἀλλ' ἐγὼ θέλω βέβαια πράγματα.

— Εἶνε ὅπως τα ἐπιθυμεῖτε.

— Λοιπὸν λέγε, λέγε γρήγορα.

— Ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος;

— Naί, ἂν εἶνε ὅπως τα εἶπες.»

Πρωτὴν ἤδη φορὰν ὁ Φαβρὴς ἠρώτα ἐὰν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιον τῆς Πετρίνας. Ὅθεν ἠϋξήθη ἡ ταραχὴ καὶ ἡ συγκίνησις ἥτις εἶχε καταλάβῃ αὐτὴν ἐνεκα τῶν αἰνιγματωδῶν φράσεων τοῦ κ. Βουλφράν καὶ τοῦ Φαβρῆ, ὡς καὶ ἐκ τῆς ταραχῆς αὐτῶν καὶ τῆς τρεμούσης αὐτῶν φωνῆς.

«Ὡς κάλλιστα εἶχε προῖδῃ ὁ πρᾶκτωρ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχετε ἀναθέσῃ νὰ ἐρευνήσῃ, εἶπεν ὁ Φαβρὴς οὐδόλως στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Πετρίναν, τὸ ἀναζητούμενον ὑποκείμενον, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔγνη πολλάκις εἶχε χάσῃ, εἶχεν ἔλθῃ εἰς Παρίσιους. Ἐκεῖ δὲ ἐξήτασαν τὰ βιβλία τῶν ἀποδιδώσεων καὶ εὗρεθῃ εἰς τὸν Ἰούλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους σημειώσεις περὶ τῆς Μαρίας Δορεσάν, γήρας τοῦ Ἐδμόνδου Βουλφράν Παινδαβοάν. Ἰδοὺ καὶ ἀντίγραφον αὐτῆς»

Καὶ το ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κ. Βουλφράν οὐ αἱ χεῖρες ἔτρεμον.

«Θέλετε νὰ σὰς το ἀναγνώσω;

— Ἐχεις ἐξελέγξῃ τὰ ὀνόματα;

— Βεβαίως.

— Τότε μὴ το ἀναγινώσκῃς τὸ βλέσπομεν ὑστερώτερα. Ἐξακολούθει.

— Πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν ἠθέλησα νὰ ἐρωτήσω καὶ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας ὅπου ἐκείνην ἀπέθανεν ὀνομάζεται Ἀλατόσπυρος· εἶδα καὶ τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὴν κηδείαν τῆς ταλαιπώρου γυναικός, μίαν τραγωδίστριαν τῶν ὁδῶν, ὀνομαζομένην Μαρκησίαν καὶ τὸν Μαστροκυπρίνον, γέροντα ὑποδηματοποιόν. Ἀπέθανεν ἐκ τῶν κόπων, ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως, ἐκ τῆς δυστυχίας.

Εἶδα καὶ τὸν ἱατρὸν ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Χαρώνην· ἠθελε νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποχωρισθῇ τὴν κόρην τῆς Τέλος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐρευνῶν μου μ' ἐστειλαν εἰς μίαν γυναῖκα ἔμπο-

ρευομένην ῥάκη, ὀνομαζομένην Ρουκερὴν, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχ᾽ ἡθὺς μόλις τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰ περίχωρα.»

Ὁ Φαβρὴς εἰσώπησε καὶ εὐθὺς στρέφόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν καὶ χαιρετίσας αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ·

«Εἶδα καὶ τὸν Παλληκαρᾶν, δεσποινίς, εἶνε πολὺ καλὰ!»

Πρὸ μιᾶς ἡδὴ στιγμῆς ἡ Πετρίνα εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ἠκροᾶτο κατεπτομένη, χεῖμαρρος δὲ δακρύων ἀνέβλυσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ὁ Φαβρὴς ἐξηκολούθησε.

«Βεβαιωθείσης τῆς ταυτότητος τῆς μητρὸς, ὑπελείπετο πλέον νὰ μάθω τί ἀπέγινεν ἡ κόρη, καὶ τὸ ἔμαθον παρὰ τῆς Ρουκερῆς, ἡ ὁποία μ' ἐδιηγήθη πῶς συνήτησεν εἰς τὸ δάσος Σαντιγὼ μικρὸν παιδίον ἀποθνήσκον τῆς πείνης, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ ὄνος τῆς.

«Καὶ σὺ, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφράν στρεφόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν, ἥτις ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, δὲν θὰ μας εἴπῃς διατί τὸ παιδίον ἐκεῖνο δὲν ἐφανερώθη εὐθὺς, δὲν θὰ μας ἐξηγήσῃς σὺ, ἡ ὁποία ἡμπορεῖς νὰ ἐμβαθύνῃς εἰς τὴν καρδίαν κορασίδος...;

Ἡ Πετρίνα προέβη βήματ' αἰνὰ πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ὅστις ἐξηκολούθησε·

«Διατί δὲν ἔρχεται εἰς τὰς ἀνοικτάς ἀγκάλας μου...;

— Θεέ μου!

— ... τὰς ἀγκάλας τοῦ πάππου τῆς;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'.

Ὁ Φαβρὴς ἀπεχώρησε, καταλείπων ἐνηγκαλισμένους τὸν πάππον καὶ τὴν ἐγγόνην.

Ἀλλ' ἦσαν τόσοσιν συγκεκινημένοι, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσωσι, μόνον δὲ ἀνεφώνουν φράσεις στοργῆς καὶ ἀγάπης·

«Ἐγγόνι μου, παιδί μου!

— Παπποῦ μου!»

Τέλος ὅτε συνῆλθον ὀλίγον ἐκ τῆς ταραχῆς ἠρώτησεν αὐτὴν.

«Διατί δὲν ἐφανερώθης τόσοσιν καιρόν;

— Δὲν ἐπεχείρησα πολλάκις; Ἐνθυμεῖσθε τί με εἶχετε εἰπῇ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε ἠθέλησα πλαγίως νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὴν μητέρα καὶ δι' ἐμέ, ὁποῖα πλέον, ἤκουσες, ποτὲ πλέον νὰ μὴ μου εἴπῃς τίποτε περὶ αὐτῶν τῶν ἀθλίων.»

— Ποῦ νὰ ὑποπτεύσω ὅτι ἦσο ἡ κόρη μου.

— Ἐὰν αὕτη ἡ κόρη ἤθελε παρουσιάσῃ ἐνώπιόν σας ἐλευθέρως δὲν ἠθέλειτε νὰ ἀποδιώξῃ χωρὶς νὰ θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε;

— Τίς οἶδε τί ἤθελα πράξῃ!

— Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα τότε νὰ φανερωθῶ μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν,

κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς μητέρας, ἠθέλον κατορθώσῃ νὰ γίνω ἀγαπητὴ.

— Καὶ εἶχες ὑπομονὴν τόσοσιν καιρόν! Τὰχα δὲν εἶχες πᾶσαν στιγμὴν δείγματ' αὐτῆς ἀγάπης μου;

— Ἀρὰ γε ἦτο πατρικὴ; δὲν ἐτόλμων νὰ το πιστεύσω.

— Καὶ ἔπρεπεν, ἂν οὐ αἱ ὑποψίαι μου ἦσαν τόσοσιν ἀκριβεῖς μετὰ σκληροῦς ἀγῶνας, δισταγμούς, ἐλπίδας καὶ ἀμβολίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἠθέλεις μ' ἀπαλλάξῃ ἐὰν ὀμίλεις ταχύτερον, ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὸν Φαβρὴν διὰ νὰ σε ἀναγκάσῃ νὰ ριφθῇς εἰς τὰς ἀγκάλας μου;

— Ἡ τωρινὴ χαρὰ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἦτο καλὸν νὰ γίνῃ ὅπως ἐγίνε;

— Ὅλα καλὰ, ἂς τ' ἀρῇσωμεν τῶρα αὐτὰ, καὶ εἰπέ μου ὅ τι μ' ἔκρυψες καὶ μ' ἄφινες νὰ ἐπιχειρῶ ἐρεῦνας τὰς ὁποίας μὲ μίαν λέξιν θὰ ἐφώτιζες. Εἰπέ μου περὶ τοῦ πατρὸς σου· πῶς ἐφθάσατε εἰς τὸ Σεράγιεβον; Πῶς ἦτο φωτογράφος;

— Τί ζῶν ἐξήσαμεν εἰς τὰς Ἰνδίας εἰμπορεῖτε νὰ μάθετε ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἐλάθετε. Θὰ σὰς τὴν διηγήθῃ βραδύτερον καὶ θὰ ἰδῇτε τί θάρρος εἶχεν ὁ πατέρας, τί γενναϊότητα εἶχεν ἡ μητέρα, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ ἐκείνου χωρὶς νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ αὐτῆς.

— Μὴ πιστεύσης ὅτι δὲν με συνεκίνησαν ὅσα με εἶπεν ὁ Φαβρὴς περὶ αὐτῆς, ὅτι δὲν ἠθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου θὰ ἐσώζετο ἴσως, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ σε παρατήσῃ μόνην.

— Ὅα τὴν ἀγαπήσετε, θὰ τὴν ἀγαπήσετε.

— Ὅα μου ὁμιλήσης περὶ αὐτῆς.

— ... Θὰ σὰς τὴν γνωρίσω καὶ θὰ σὰς κάμω νὰ τὴν ἀγαπήσετε. Λοιπὸν ἂς ἐξακολούθῃσω. Ἀφήσαμεν τὰς Ἰνδίας διὰ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν· φθάνομεν εἰς τὸ Σουέζ καὶ ἐκεῖ ὁ πατέρας ἔχασε ὅλα τὰ χρήματά του· τοῦ τα ἐκλεψαν οἱ χρηματισταί, ὅπως ἤκουσα, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέυρω πῶς.»

Ὁ κ. Βουλφράν διὰ νεύματος ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς ἐγίνωσκε τὸ πῶς.

«Ἀφ' οὗ πλέον δὲν εἶχομεν χρήματα, ἀντὶ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἐλλάδα, διότι τὸ ταξίδιον ἦτο εὐχρόντερον. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ πατέρας, ἐπειδὴ εἶχε μαζί του φωτογραφικὴν μηχανήν, ἐγίνε μικρὸς φωτογράφος καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐζήσαμεν. Ἡγόρασεν ἔπειτα ἓν ἀμάξι καὶ ἓνα ὄνον, τὸν Παλληκαρᾶν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐσῶσε τὴν ζωὴν. Ἡθέλησε δὲ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ ξηρὰς καὶ νὰ φωτογραφῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου μας καὶ νὰ κερδαίνῃ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλὰ φεῦ!

πόσον ὀλίγας ἐργασίας εἶχε, καὶ πόσον πολὺς ἦτο ὁ δρόμος καὶ πόσον δύσβατος καὶ ἐπίπονος ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη ὅπου κάθε στιγμὴν κατεσκοτώνετο ὁ καίμενος ὁ Παλληκαρᾶς. Σὰς εἶπα πῶς ὁ πατέρας ἠσθένησεν εἰς τὴν Βουσαβοάτσαν. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ διηγηθῶ σήμερον τὰ κατὰ τὸν θάνατόν του, διότι δὲν θὰ εἴμπορέσω.

«Ὅταν τὸν ἐχάσαμεν, ἐξηκολουθήσαμεν κατ' ἀνάγκην τὸν δρόμον μας. Ἀφ' οὗ ὅταν αὐτὸς ἐξῆ τα κέρδη μας ἦσαν ὀλίγα, διότι μόλις καὶ μετὰ βίας εὗρισκοντο ἄνθρωποι ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν τέχνην του καὶ στέργοντες νὰ τοὺς φωτογραφῇ, φαντάζεσθε πλὴν πόσον ὀλιγώτερά ἦσαν τὰ κέρδη μας ὅταν ἐμείναμεν μόναι. Ἄλλοτε θὰ σὰς διηγηθῶ τὰς δυστυχίας μας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου μέσα εἰς τὸν χειμῶνα. Ὁ κ. Φαβρὴς σὰς ἐδιηγήθη πῶς ἀπέθανεν ἡ μητέρα εἰς τοῦ Ἀλατόσπυρου. Καὶ αὐτὰ θὰ σὰς τα διηγηθῶ καταλεπτῶς ἄλλοτε καὶ θὰ σὰς εἰπῶ τὰς τελευταίας παραγγελίας τῆς μητέρας διὰ νὰ ἐλθῶ ἐδῶ.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ὠμίλει, βοή ἀόριστος ἠκούετο ἐρχομένη ἀπὸ τῶν κήπων.

«Τί εἶνε;» ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν. Ἡ Πετρίνα ἐσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε μυρμηκίαν ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδιῶν, καλυπτόντων τὰς δεινροστοχίας καὶ τοὺς χλοερούς λειμῶνας. Ἦσαν ἐνδεδυμένοι τὰ κυριακά των ἐνδύματα καὶ ὑπεράνω αὐτῶν ἐκυμάτιζον σημαῖαι διαφόρων εἰδῶν. Ἀπὸ τοῦ πλήθους δὲ τούτου τῶν ἐξακισχιλίων ἡ ἐπτακισχιλίων συμπεπικνωμένων ψυχῶν ἐξήρχετο ἡ βοή ἐκείνη ἥτις ἐξέπληξε τὸν κ. Βουλφράν καὶ ἀπέτρεψε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς διηγήσεως τῆς Πετρίνας καὶ τοι ἦτο οὐσιωδὲστατη.

«Μὰ τί εἶνε λοιπὸν; ἐπανάλαβε.

— Σήμερον εἶνε τὰ γενέθλιά σας, πάππε μου, καὶ οἱ ἐργάται ὅλων τῶν ἐργοστασίων ἀπεφάσισαν νὰ τα ἐορτάσουν καὶ νὰ σὰς εὐχαριστήσουν δι' ὅσα ἐπράξατε ὑπὲρ αὐτῶν.

— Ἀ! ναί, ἂ! ναί! ναί!»

Προσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ παράθυρον ὡς ἐὰν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλ' ἐκεῖνοί τον ἀνεγνώρισαν καὶ ἀπὸ ὀμίλου εἰς ὄμιλον μετεδόθη βοή ἥτις διαδιδόμενη ἐγίνε φοδὲρ.

«Θεέ μου! πόσον θὰ ἦσαν φοβεροὶ ἂν ἦσαν ἐναντίον μας, ἐπιθύρουν ὁ κ. Βουλφράν, αἰσθανόμενος κατὰ πρῶτον ἤδη τὴν δύναμιν τῆς πληθύος ταύτης.

— Μάλιστα, ἀλλὰ εἶνε μαζί μας, διότι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μαζί των.

— Καὶ εἰς δὲ ὀφείλεται τοῦτο, ἐγγόνι μου· πόση διαφορά σήμερον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατρὸς σου εἰς τὴν κενὴν ἐκκλησίαν μας.

— Τώρα θα σας είπω πώς ώρισε το πρόγραμμά της τελετής το συμβούλιον των εργατών. Θά σας οδηγήσω κάτω εις το ανάβαθρον της έξω κλίμακος ακριβώς τη 2 μ.μ. 'Απ' εκεί θα σας βλέπουν πάντες. Είς εργάτης εξ εκάστου χωρίου όπου είνε τα εργοστάσια θά αναβή εις το ανάβαθρον και εξ ονόματος πάντων ο γέρων μπάργα Γατώης θά προσφωνήση συντόμως.»

Την στιγμήν εκείνην το ωρολόγιον έσήμανε δύο ώρας.

«Μου δίδετε το χέρι σας, παρακαλώ;» είπεν η Πετρίνα και κατέβησαν εις το ανάβαθρον.

Κραυγὴ ἀπειροὶ καὶ ἐπευφημίαι ἀντήχησαν τότε κατὰ τὰ κεκανονισμένα ἄνεθ' ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου καὶ ὁ μπάργα Γατώης, ὅστις ἦτο κτενιστὴς τῆς καννάβεως, προσέβη βήματά τινα πρὸ τῶν συναδέλφων τοῦ ἵνα προσφωνήσῃ τὴν προσφώνησιν ἣν δεκάκις εἶχε μελετήσῃ καὶ ἐπαναλάβῃ ἀπὸ τῆς πρωΐας.

«Κύριε Βουλφράν, διὰ τὰς σας συγχαρῶν... διὰ τὰς σας συγχαρῶν...» Ἀλλὰ διεκόπη κινῶν σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας, τὸ δὲ πλῆθος βλέπον μακρόθεν τὰ εὐγλωττα σχήματά του ἐνόμισεν ὅτι ὄντως ἐξεφώνει τὸ λογιδριόν του.

Ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα προσεπάθει ὁ γηραιὸς ῥήτωρ μετ' ἀγωνίας νὰ ἀρθώσῃ μίαν λέξιν καὶ ἀπέσπα τὰς λευκάς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ὡς ἂν ἐκτένιζε κἀνναβὴν τέλος εἶπε·

«Νά, τί εἶνε· εἶχα νὰ σας βγάλω ἕνα λόγον ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ τα κατὰφέρω, δὲν ἔμπορῶ νὰ βγάλω μίαν λέξιν καὶ στενοχωροῦμαι πολὺ ἐπειδὴ σας στενοχωρῶ τέλος πάντων σὰς συγχαίρω, καὶ σας εὐχαριστῶ ἐξ ονόματος ὅλων ἐδῶ τῶν συντρόφων καὶ ἐξ ὅλης καρδίας.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὕψωσε τὴν χεῖρα ἐπισήμως εἰς ἐπικύρῳσιν τοῦ λόγου του.

Καὶ τοὶ ἀσυνάρτητος ἡ προσφώνησις αὐτῇ οὐχ ἦττον συνεκίνησε τὸν κ. Βουλφράν. Στήριζον τὴν γαῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Πετρίνας προσέβη μέχρι τοῦ ἐρείσματος τοῦ ἀναβάθρου καὶ ὡς ἀπὸ βήματος εἶπε μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς·

«Φίλοι μου, τὰ φιλικὰ σας συγχαρητήρια μὲ προξενοῦν χαρὰν πολὺ μετ' ὑπερβολὴν καθ' ὅσον ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ἡ εὐτυχιστάτη ἡμέρα τοῦ βίου μου, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρήκα τὴν ἐγγόνην μου, τὴν κόρην τοῦ υἱοῦ τὸν ὁποῖον ἔχασα. Τὴν γνωρίζετε, τὴν εἶδατε εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ θὰ ἐπαυξήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἠρχίσασμεν μαζί, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ μέλλον σας καὶ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας εἶνε εἰς καλὰ χεῖρα.»

Καὶ ταῦτα λέγων ἔκυψε πρὸς τὴν Πετρίναν καὶ πρὶν ἐκείνην προφθάσῃ

νὰ ἀντιστῇ, ἔλαβεν αὐτὴν διὰ τῶν ῥωμαλέων χειρῶν του, τὴν ἀνήγειρε καὶ παρουσιάζων αὐτὴν εἰς τὸ πλῆθος, τὴν ἠσπάσθη.

Τότε ἐπευφημίαι ἀντήχησαν ἐκ μύριων στομάτων, ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων, ἐπὶ παλλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπαναλαμβάνόμεναι. Ἐπειτα δὲ κατὰ τὴν τάξιν τῆς τελετῆς παρήλασε τὸ πλῆθος τῶν εργατῶν πρὸ τοῦ γηραιῶ ἐργοστασάρχου καὶ τῆς ἐγγόνης του, ἀποκαλυπτόμενον καὶ χαιρετίζον μετὰ βαρυτάτου σεβασμοῦ.

«Ἄν ἐβλέπετε τὰ ἡμέρα πρόσωπά των,» εἶπεν ἡ Πετρίνα·

Ἀλλ' ὅμως τινὰ τῶν προσώπων δὲν ἦσαν φαιδρά, τὰ τῶν ἀνεψιῶν δὴλον ὅτι, ὅτε μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς προσήλθον ἵνα συγχαρῶσι τὴν «ἐξαδέλφη» των.

«Τὸ κατ' ἐμέ,» εἶπεν ὁ Ταλουέλ, ἐγὼ πάντοτε, τί νὰ σας εἶπω, πάντοτε το αὐτέβητα.» Ἐλεγε δὲ ταῦτα θέλων νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὴν κληρονόμον τῶν ἐργοστασίων.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Π. Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΡΙΝΗ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον]

Μιὰ γάτα 'ς ἐργαστήριον
ἐνὸς χαλκωματᾶ,
ναυρῆ νὰ φάη κατὰ
τριγύρω της ζιτᾶ·

Ζιτᾶ ἡ πεινασμένη,
μ' ἀντὶ ψωμί, τυρί...
μιὰ λίμα λαδωμένη
ἐκεῖ παρατηρεῖ·

Καὶ μὲ τὴ γλῶσσ' ἀρχίζει
νὰ γλύφῃ χαρωπῇ,
χωρὶς νὰ συλλογιέται
μὴ, γλύφοντας, κοπῇ·

Ἡ λίμα τρώει τὴ γλῶσσαν
κ' ἡ γάτα μὲ χαρά,
τὴν βλέπει ποῦ ματώνει
καὶ παίζει τὴν οὐρά·

Γιατί ὅσο αἷμα τρέχει
ἡ γλῶσσά της, θαρρεῖ
ἡ λίμα πῶς το ἔχει
καὶ γλύφει ὅσο μπορεῖ.

Ὡς πού 'ς τὸ τέλος μένει
μιδόγλωσσ' ἡ μωρὴ
καὶ λιποθυμισμένη
τὸ χάρο καρτερεῖ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 350]

— Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ χορὸ! διέκοψεν ὁ Τόνης.

Καὶ καθεὶς εἶπεν ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα:

— Ἐγὼ τῆς φράουλες!

— Ἐγὼ τοὺς σβίκους!

— Ἐγὼ τὸ θέατρον!

— Ἐγὼ τὸ φεγγάρι!

Καὶ ἕνα σωρὸ φλυαρίες.

— Ἀγαπῶ, ὅτι εἶνε εὐμορφον καὶ ὅ,τι εἶνε καλόν, ὑπέλαβεν ἡ Πόπη. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶμαι πολὺ δύσκολη...

— Ἀλλὰ περισσότερον; περισσότερον; Τί σου ἀρέσει περισσότερον;

— Ξεύρω γώ; εἶνε δύσκολον νὰ ἐκλέξῃ κανεὶς. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι περισσότερον ἀγαπῶ τὸ θέατρον... Πηγαίνω σπανίως.

— Ἐπὶ τέλους! τὸ θέατρον!

— Ψέμματα λέγει! εἶπεν ὁ Τάκης.

Ἡ Πόπη προτιμᾷ ἄλλο πρᾶγμα. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν δὲν ἠθέλησε νὰ πάγῃ μὲ τὸν μπαμπά. Ἐπαίξαν Μιχαήλ Στρογγύφου εἶνε τόσο εὐμορφο...

— Κακὲ! ξεύρεις γιατί δὲν θέλησα...

— Θά το 'πῶ ἀμέσως. Δὲν ἠθέλησε νὰ πάγῃ, γιατί ἤμουν λιγάκι ἀδιάθετος καὶ δὲν μποροῦσα νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ σπίτι. Αὐτὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ ὄχι, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὸ θέατρο; Τοῦτο λέγων ὁ Τάκης, δι' ὕφους τρυφεροῦ, ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν κεφαλὴν τῆς ἀδελφῆς του καὶ τὴν ἐφίλησε.

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἦταν πολὺ διασκεδαστικώτερον ἂν ἐπηγαίναμε μαζί. Ἐπειτα δὲν ἀφίουν ἔτσι τοὺς ἀρρώστους καὶ φεύγουν!

— Ἐτελείωσε! ἡ Πόπη εἶνε ἄγγελος ἀφοσιώσεως! ἀνέκραξεν ὁ Κρίτων ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ εἰρωνικὸν ὕφος, τὸ ὅποιον ἐπλήρωσε τὴν καλὴν κορασίδα.

— Ἐχεις ἀδικο, Κρίτων, εἶπε ζωηρῶς. Δὲν εἶνε ἀφοσιώσις. Δὲν θὰ αἰσθανόμουν καμμιὰ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ θέατρον ἐκείνην τὴν βραδυά.

— Καὶ γιατί; ἠρώτησεν ὁ νεανίας. Πρὸς τί νὰ στερῶνται οἱ μὲν χάριν τῶν δέ; Ἐγὼ δὲν το βρίσκω αὐτό. Ἐσὺ ἔπρεπε νὰ πᾶς 'στὸ θέατρο καὶ ὁ Τάκης νὰ πιτῇ τὸ ζεστό του. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἔχῃ ὅλα μαζί!

Ἡ Ἐλένη ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Πόπης, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῆς τὴν παρειάν της καὶ βλέπουσα τὸν ἀδελφόν της Κρίτωνα, τῷ εἶπε μὲ τόνον ἐπιπληκτικόν:

— Εἶνε ἑκατὸ φορὲς π ε ι ὁ κ α λ ἡ ἀπὸ σένα!

— Πραγματικῶς εἶνε πολὺ εὐμορφο πρᾶγμα νὰ θυσιάζεται κανεὶς διὰ τοὺς

ἄλλους, εἶπεν ἡ Εὐρυδίκη μὲ ὕφος σοβαρὸν καὶ σχεδὸν περιπαθὲς—πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐκίνησε τοὺς γέλωτας τοῦ Τόνου, μὴ παραδεχομένου κατ' οὐδένα τρόπον τὴν ἰδέαν αὐτὴν.

— Καὶ πάλιν σὰς λέγω ὅτι δὲν πρόκειται περὶ θυσίας, εἶπεν ἡ Πόπη πεισμῶσας κἀπως. Ὁ Τάκης τὸ ἐνόησε καλὰ, πρόκειται περὶ προτιμήσεως. Δὲν θὰ πελάμβανα τὸ θέαμα ἂν ἄφρινά τὸν ἀδελφόν μου περίλυπον καὶ μόνον αὐτὸ εἶνε! Πολὺ περισσότερον εὐχαριστήθηκα ποῦ ἔμεινα 'στὸ σπίτι παρὰ ἂν ἐπήγαινα 'στὸ θέατρο, καὶ ἐπεράσαμε μιά ὥραια βραδυά! ἀλήθεια, Τάκη;

— Μ' ἐξομολογήσεις ἀμοιβαίως αἰσθημάτων ἀδελφικῆς στοργῆς! ἀπήγγειλε τρυποδῶς ὁ Κρίτων

— Ὁχι, ἀλλὰ μὲ ἀγάπην ἀληθινήν. Ἐδιαβάσαμε μαζί, ὠμιλοῦσαμεν μαζί, ἔπειτα προχθὲς ὁ μπαμπᾶς μᾶς πῆγε 'στὸν Ἀρχοντοχωριάτην· δύο εὐμορφες βραδυὲς ἀντὶ γιὰ μιά.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάθεσιν καθενός, εἶπεν ὁ Κρίτων· θὰ δοκιμάσω κ' ἐγώ. Προχθὲς ἕνα παιδί μικρὸ, ποῦ ἡ μητέρα του, μιά φτωχὴ γυναῖκα, τὸ ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι, καθὼς με εἶδε ποῦ περνοῦσα μὲ τὸ ἄλογο, ἄρχισε νὰ κλαίῃ νάνεβῃ καὶ αὐτὸ 'στὸ ἄλογο. Μόλις το ξανασυναντήσω θὰ πεζεύσω καὶ θὰ το βάλω νὰ καβαλικεύσῃ. Καὶ ἐπειδὴ φυσικά, ἂν το ἀφήσω μονάχο, θὰ ἔλθῃ μὲ τὸ κεφάλι κάτω, θὰ μείνῃ κοντά του, θὰ γίνῃ ἱπποκόμος του καὶ θὰ το σεργιανίσω ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐτοί κ' ἐγὼ θὰ μρω νὰ φωνάζω ὅπως ἡ Πόπη: Ὅποια εὐχαρίστησις! Ὅποια εὐτυχὴς ἡμέρα!

— Ὁχι, δὲν θὰ ἔμπορέσης νὰ το πῆς. Ἐὰν αὐτὸ δὲν το κάμῃς μ' εὐχαρίστησιν εἰλικρινῇ, θὰ ἐνοχληθῇς καὶ θὰ ὑποφέρῃς πολὺ.

Ὁ Κρίτων ἐχαιρέτισεν εἰρωνικῶς καὶ οἱ ἄλλοι ἐγέλασαν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶπα καμμιὰν ἀνοησίαν, ὑπέλαβεν ἡ Πόπη, καὶ ἐξηγήθηκα ἀρκετὰ καθαρά. Εἶπα ὅτι ἂν δὲν σε κάμῃ εὐτυχὴ ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ, καθὼς σύ, νομίζει ὅτι ἡ μεγαλητέρα εὐχαρίστησις τοῦ κόσμου εἶνε νὰ καβαλικεύῃ, ἂν δὲν αἰσθανθῇς τὴν χαρὰν τοῦ μέσα εἰς τὴν καρδιά σου, δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ δυσαρεστηθῇς καὶ νὰ ἐνοχληθῇς.

— Διάβολε! ἡ ἰδία τὸν εὐχαρίστησις κάμνει καθένα εὐτυχῇ, ὅχι ἡ εὐχαρίστησις τῶν ἄλλων.

— Ἄν νομίζῃς αὐτό, εἶπεν ἡ Πόπη, τότε ποτὲ δὲν θὰ εἶσαι εὐτυχῆς, παρὰ πολὺ ὀλίγον!

— Καὶ γιατί, σὰς παρακαλῶ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας ἐκπληκτος καὶ περίεργος, διότι πλούσιος καθὼς ἦτο, εὐφυῆς καὶ χαϊδευμένος, ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του εὐτυχέστατον.

— Ἀπλούστατα: διότι δὲν θὰ αἰσθάνεσαι εὐτυχίαν παρὰ δι' ἕνα, ἄφ' οὗ δὲν θὰ σε ἐνδιαφέρῃ παρὰ μόνον ἡ ἰδική σου εὐχαρίστησις.

— Μόνον δι' ἕνα! ἐπανέλαβεν ὁ Κρίτων ἀπορῶν καὶ σὺ διὰ πόσους αἰσθάνεσαι;

— Ἐγώ; δι' ὅλους ὅσους ἀγαπῶ, δι' ὅλους ὅσους εἰμπορῶ νὰ εὐχαριστήσω. Ἡ εὐτυχία των εἶνε καὶ εὐτυχία μου καὶ ἡ εὐχαρίστησις των εὐχαρίστησις μου. Ἄν δὲν ἐσυλογίζομην παρὰ μόνον τὸν ἑαυτόν μου, ἂν δὲν ἠσθανόμην παρὰ μόνον ὅ,τι ἀφορᾷ ἐμέ, θὰ μου ἐφαίνετο ὅτι ζῶ μέσα 'ς ἕνα κουτί κλεισμένον, ὅπου θὰ ἔσκαζα. Ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε! θὰ ἤμουν ἐξ ἡ ἑπτὰ χρόνων! ἐπήγαινα νὰ γοράσω μιά εὐμορφὴ κούκλα—τότε μᾶρεσαν πολὺ ἡ κούκλες ὅπως τὴν τῆς Ἐλένης. Εἶδα ἕνα πτωχὸ παιδί, μὰ τόσο πτωχὸ καὶ ἐλεεινὸ, ποῦ το ἔλυπηθηκα καὶ τοῦ ἔδωκα ὅσα χρήματα εἶχα. Ἄγχο πρωτύτερα νὰ μου ἔλεγαν ὅτι ἔπρεπε νὰ στερεθῶ τὴν κούκλα μου, θὰ ἔκλαιγα ἀπὸ τὴν λύπην μου! ἀλλὰ τότε ἐδοκίμασα τίσιν εὐχαρίστησιν ποῦ ἔδωσα τὰ λεπτὰ μου, ὥστε ἔκλαψα ἀπὸ χράν. Καὶ ἡ μαμὰ μ' ἐφίλησε καὶ μου εἶπε: «Σὲ συγχαίρω, ἀγαπητή μου, δι' ἡμέρας τὸν καλὸ δρόμον τῆς εὐτυχίας.»

— Εἶνε λοιπὸν πολλοὶ δρόμοι ποὺ ὀδηγοῦν εἰς τὴν εὐτυχίαν; ἠρώτησα.

— Βεβαίως, καθένας εἶνε ἡ μωρὴ νὰ εἶνε εὐτυχῆς μὲ ὅποιον τρόπον ἠθέλει, καὶ κανεὶς δὲν εἶνε τελείως δευτυχῆς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν! ἀλλὰ δεῦθεν εἶνε τὸν καλλίτερον δρόμον, τὸν ὅποιον πλατὺ, ἐκείνον ποὺ φέρει πολὺν πλησίον εἰς τὸ τέρας. Δὲν εἶσαι δευτυχῆς; — Ὁ, ναι, ναι! » Καὶ ἤμουν πραγματικῶς. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἠθέλησα κατ' οὐδένα τρόπον νὰλλάξω δρόμον. Ἐχω τὰς ἰδικὰς μου εὐχαρίστησεις καὶ τὰς εὐχαρίστησεις τῶν ἄλλων. Εἰμπορεῖ, Κρίτων, νὰ με κατηγορήσῃς ὡς ἄπληστον, ὡς πλεονέκτηδα! ἀλλ' ἀγαπῶ τοὺς ἄλλους καὶ ζῶ κατὰ μέγα μέρος ἐν αὐτοῖς. Ὅπως αἰσθάνομαι τὴν λύπην των, αἰσθάνομαι καὶ τὴν χαρὰν των. Δὲν ἔλεγετε σήμερον ὅτι ἀγαπᾷς τὴν ἀνοικτήν, τὴν εὐρεῖαν ζωὴν; Νά, εὐρυτέρα ζωὴ ἀπὸ αὐτὴν μου φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει!

Ὁ Κρίτων ἤκουε σκεπτικῶς.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκαιον, Πόπη! Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν καρδιά σου γιὰ νὰ.

— Ἐλα, τῷ εἶπεν ἡ μικρὰ τοῦ ἀδελφῆ Ἐλένης δοκίμασε καὶ σὺ. Θὰ χαρῶ τόσο πολὺ νὰ γίνῃς καλός. Καὶ μεῖς θὰ σ' ἀγαπήσουμε καὶ περισσότερον καὶ σὺ, ἄφ' οὗ το λέγῃ ἡ Πόπη, θὰ γίνῃς π ο λ ὺ ε ὕ τ υ χ ἔ σ τ ε ρ ο ς.

KIMON AAKIANE

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΝΟΥΝΟΥ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

(Εἰσέρχεται ὁ Νίκος, νεανίας δεκαπενταετής, πολὺ βιαστικός, ρίπτων ἐπάνω εἰς ἕν καθίσμα τὸ παρωφόρι του καὶ τὴν ὀμβρέλλαν του κρατεῖ ἄρθη, τὰ ὅποια θέτει εἰς μίαν ἀνθοδόχον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Κατόπιν σκουπίζει τὸ μέτωπόν του μὲ τὸ μαυρὸν ἴλιν του.)

— Οὐφ! πῶς ἔρεξα! Ἀλλὰ δὲν εἶχα καιρὸν νὰ χάσω... (Δεικνύει ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ἡμερολόγιον). Ἄν δὲν ἦταν νὰ ἰδῶ κατὰ τύχην αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον, θὰ ἐξεγνοῦσα ὅλως διόλου ὅτι εἶνε σήμερον τοῦ Ἁγίου Ξενοφῶντος, ἡ εορτὴ τοῦ νου νῦν... Ἐμπρός! (Παρατάσσει ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτί, μελανοδοχεῖον, γρουφιδας, στυλόχαρτον καὶ καθήκται). Δὲν εἶνε ἐδῶ παῖζε-γέλασε! Πρόκειται εἰς διάστημα ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, νὰ συνθέσω ἕνα εὐμορφὸ ποιηματάκι. Ἄ, ὁ νουνὸς ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ποιήματα. (Σύνει τὸ κεφάλι του) Διάβολε! δὲν μου ἔρχονται ἰδέες... Ἄ, μὰ δὲν εἶνε καὶ πολὺ εὐκολο... Τί νὰ κάμω; (Μὲ ἔμφασιν.) Ὁ Μοῦσαι, Παρθένοι! Εἰλικρινάδες, σέις ἐμπνεύσατέ με!... (Περιχαρῆς.) Ἄ, νά... μοῦ ἦλθε εὐθύς ἕνας στίχος: (Γράφει ἀπαργέλλων:)

Τὴν αὐγὴν μὲ τὴν δροσοῦλα,

ὁ νουνέ μου ἀγαπημένε.

Στάσου! Στάσου! (Μετρᾷ μὲ τὰ δάκτυλα) Μιά, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα... δέκα... δεκαπέντε, δεκάξη, δεκαεπτὰ συλλαβί. Εἰς τὸ μου α γίνεται συνίζησις. Ὡστε ἔχομεν δεκαεξασύλλαβον στίχον. Λαμπρά! Ἐ, δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα νὰ σου ἔλθῃ γρήγορα γρήγορα ἕνας τόσο εὐμορφος στίχος! Ἐμπρός! (Ὁσφραίνεται.) Τί δυνατὰ ποῦ μυρίζουν αὐτὰ τὰ γαρύφαλα! Ἡ μυρωδιὰ μὲ κτυπᾷ 'ς τὸ κεφάλι καὶ ἐμποδίζει τὴν ἰδέαν. (Τοποθετεῖ τὸ δοχεῖον μετὰ ἄρθη κατὰ γῆς εἰς μίαν γωνίαν.) Λοιπόν, ἄς μὴ χάνωμεν τὸν πολὺτιμον καιρὸν (Ἀπαργέλλει):

Τὴν αὐγὴν μὲ τὴν δροσοῦλα,

ὁ νουνέ μου ἀγαπημένε...

Τί νὰ 'πῶ τώρα; Ὅτι τον εἶδα ἔξω; Ὁχι! ὁ νουνός μου δὲν βγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τί κρίμα, ἀλήθεια!... Ἄ, τὸ ἦμα! (Γράφει ἀπαργέλλων):

Κεῖ ποθ' πῆγα 'στὰ Πατήσια,

ἄλλο νὰ περιπατήσω...

Πεζὺς λιγάκι αὐτὸς ὁ στίχος! ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Κ' ἐγὼ πεζὺς ὑποτίθεσται ὅτι πῆγα 'ς τὰ Πατήσια! Ἐμπρός:

Ἢδρ' αὐτὰ τὰ ὥραια ἄρθη,

μοσχομυρισμένα κρίνα,

Καὶ μὲ τ' ἄρωμά τους τώρα
τὰς εὐχὰς μου θὰ στολίσω.

Τὸ στολίσω ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ περιπατήσω. Ἀλλὰ τὸ πρῶτόν που δὲν πηγαίνει μὲ τὸ ἀγαπημένε; Χρὶ! Ναυρίσκα κανένα ἄνθρωπον νὰ τελειώῃ εἰς ἕνα ἢ κανένα ἐπιθετον κοσμητικόν που νὰ τελειώῃ εἰς ἕνα... Μὰ πολλὰ γυρεύω. Τόση πολυτέλεια εἶνε περιττή. Δὲν φθάνει τάχα μιά ὁμοιοκαταληξία; Ὁ νο νὲς ἄς λάβῃ

ὕψ' ὄφει του καὶ τὴν ἡλικία μου. . . ! "Α, τώρα ἀνακαλύπτω καὶ μιὰ ἄλλη ἀνακρίβεια : Τοῦ νοικοῦ μου θά του πᾶγω γαρυφάλα καὶ ὄχι κρίνα. . . γαρυφάλα που τάγορσα μάλιστα ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον, χωρὶς νὰ 'πάγω διόλου 'ς τὰ Πατήσια. Πῶ, πῶ ! Μὰ ἐλα ποῦ τὰ γαρυφάλα δὲν χωροῦν εἰς τὸ στίχο. . . (Σκουπίζει τὸ μέτωπόν του ἐν ἀμηχανίᾳ). Τί νὰ κάμω τώρα ; Ὁ δὲ τάφῳ δὲν αὐτὰ τὰ ψίμακα ; Δὲν βαριέσαι, Νίκο ! Τέτοια ὥρα, τέτοια λόγια. "Ας εἶχε τὴν πρόνοιαν τὸ 'Ημερολόγιόν μου νὰ με εἰδοποιήσῃ ἀπὸ γῆς τὸ βράδυ οἱ σήμερᾳ εἶνε τοῦ 'Αγίου Εὐνοφῆντος. "Ελα ! (Γράφει ἀπαγγέλλων) :

Γιατὶ μία πεταλούδα, ποῦ πετοῦσε μετὰ τὰ ἄσπρα της φτερά,
Στάσου ! Στάσου ! Δὲν εἶπα σαργανταποδαρούσα ! πεταλούδα εἶπα. Καὶ ὁ στίχος μου κοντενεὶ νὰ ἔχη σαράντα πόδας. Ντοσπὴ σου, Νίκο ! . . . (Μὲ ἔμπνευσιν.) "Α ! νὰ το !

Γιατὶ μία πεταλούδα,
ποῦ πετοῦσε χαρωπὴ,
Μοῦπε : Τρέξε κ' ἦλθε πάλι
τοῦ νοικοῦ σου ἡ γιορτή !

Περίφημα ! Μπράβο ! ! (Χειροκροτεῖ). "Εδῶ δὲν ἔχει νὰ 'πῇ κανεὶς τίποτε (Κτυπᾷ ἀπὸ μέσα τὸ ὄρολόγι). "Ω ! ὦ ! Νὰ τα ! ἐνέα . . . ἐνέα ὥρες ! . . . "Αλλοῖμονον ! Καὶ τὸ τράμ θὰ περάσῃ 'ς τὰς ἐνέα καὶ δέκα. Γρήγορα ! "Ας καθαρὸ γράψω αὐτὸ τὸ ὥραϊον προοίμιον. "Ο νοῦνός ἀγαπᾷ πολὺ τὴν καλλιγραφία . . . Νά ! Τὸ ἔγραψα. . . Νὰ προσθέσω τώρα μερικὸς στίχους ἀκόμη, γιατί εἶνε 'λίγοι : (Γράφει ἀπαγγέλλων).

Μοῦπε : Τρέξε κ' ἦλθε πάλι
τοῦ νοικοῦ σου ἡ γιορτή. . .

Πάρα κάτω . . . "Ελα ντέ !

Τρέξε γρήγορα, παιδάκι,
ναῦθ' ἀνθ' καὶ τραγουδία.

Παιδάκι . . . Μιὰ πεταλούδα νὰ με λέγῃ
παιδάκι ! . . . πολὺ προστατευτικὸν ὕφος
γιά μιὰ πεταλούδα ! "Αλλο :

Τρέξε γρήγορα γιὰ ἀνθ' ἡ,
εὐτυχὴ βαπτιστικέ !

"Εταί εἶνε πολὺ καλλιτέρα. "Ελειψαν τὰ τραγουδία, ἀλλὰ ἔλειψε καὶ τὸ παιδάκι. (Ἀκούεται ἀπὸ τὸ παράθυρον ἡ συρίκτρα τοῦ ἐπιποσιδηροδρόμου). Μπᾶ ! Αὐτὸ τὸ ὀρολόγι δὲν ξέρεῖ τί λέει . . . Ποῦ εἶνε τὰ ἀνθ' μου ; (Ψάχνει εἰς ὅλα τὰ ἐπιπλα). Τί διάβολο ! Ἔνα βάζο μὲ ἀνθ' δὲν πετᾷ σὰν πουλί ! (Βλέπει τὸ δοχεῖον εἰς τὴν γωνίαν). Τὸ εἶχα ἐκτοσὶ ἐκεῖ, γιατί μ' ἐξέλιζε ἡ μυρωδιά. . . (Πέρνει τὰ ἀνθ' μὲ τὸ ἔνα χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ ἐπαναφέρει τὸν καὶ τὴν ὀμβρέλαν του. "Ετοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ). Καὶ οἱ στίχοί μου ; (Διαβάζει τὸ χαρτίον) "Εχω εἰκοσι πέντε λεπτὰ γιὰ νὰ πληρώσω τὸ τράμ ; (Ψάχνει τὰ θυλάκια του ἐν βίᾳ). "Οχι ! μιὰ δεκάρα μόνον . . . καὶ 'ς τὸ τράμ δὲν κάμουν πίστωσι . . . (Ἀκούεται πάλιν ἡ συρίκτρα). Νὰ εὐρῶ ! (Ἀνοίγει ἕνα σωρὸν συρτάρια) Τίποτα . . . ἐδῶ τίποτα . . . κ' ἐδῶ τίποτα . . . ἂ, ἦρα ! ἐπὶ τέλους ! (Γραμβάνει μερικὰς δεκάρας καὶ τὰς ρί-

πτει εἰς τὸ θυλάκιόν του.) Καὶ αὐτὰ τὰ γαρυφάλα ! τί δυνατὰ ποῦ μυρίζουν ὠραῖα ἀλλὰ δυνατὰ . . . Νὰ ἡ ὥρα νὰ τον πιάσῃ ποнокέφαλος τὸν νοῦν ! . . . (Ἀκούεται πάλιν ἡ συρίκτρα παραταμένη). "Αμέσως ! "Αμέσως ! . . . Μὰ 'μποροῦσαν νὰ περιμένουν λιγάκι τοὺς κατιένους τοὺς βαπτιστικούς, ἡμέρα ποῦ εἶνε ! Φεύγει τὸ τράμ ! (Ἐξέρχεται ὁρμαλῶς. Τοῦ πειπτεῖ τὸ ἐπαναφέρει τὸν καὶ οἱ στίχοί του. Δὲν φαίνεται πλέον, ἀλλ' ἀκούεται ἔξωθεν ἡ φωνή του). Οἱ στίχοί μου . . . μοῦ ἔπεσαν οἱ στίχοί μου ! Δὲν βρῆσαι ! τοὺς ξεύρω ἀπέξω. Μήπως οἱ ποιητὰ δὲν ξεύρουν πάντα τοὺς στίχους τῶν ἀπέξω ; . . . Ψίτε ! Ψίτε ! ! Τράμ ! Τράμ ! Στάσου νινέβω ! Τί ; δὲν ἔχει θέσι ; . . . Στάσου ! μένω ἀπέξω ὀρθίος. . . Φθάνει νὰ πᾶγω 'ς τοῦ νοικοῦ μου μετὰ τὴν ὥρα !

[Μίμησις]
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΤΟΣ

Οἱ γονεῖς τοῦ Τοτοῦ, οἱ ὁποῖοι λείπουν σὲ ταξίδι, τὸν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὸν πάππον του. "Εχουν περάσῃ ὁκτὼ ἡμέραι καὶ τίποτε δυσάρεστον δὲν συνέβη ὁ πάππος ἐλπίζει ὅτι θὰ τον παραδώσῃ σὺν εἰς τὴν μητέρα του ! Κανένα δυστύχημα . . . οὔτε συνάχι, οὔτε σπᾶσιμο ποδιοῦ, οὔτε βγάλασμα ματιοῦ, οὔτε κἄν σημάδι εἰς τὸ μέτωπον. . . "Αλλὰ σήμερον τὸ πρωὶ — ὦ τί δυστυχία φρικτή ! — πᾶρ' τὸν κάτω τὸν Τοτό. Κλάματα, φωνές, κακό. . .

Εὐτυχῶς ὁ Τοτός δὲν ἔπαθε τίποτε, παρὰ μόνον ἕνα μικρὸ γδάρισμα 'στὸ πόδι. "Απὸ τοὺς δύο, ὁ πάππος ὑπέφερε πολὺ περισσότερο, διότι ἐταράχθη καὶ ἐλυπήθη. . .

"Εκάλεσαν ἀμέσως τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ πονεμένο ποδαράκι. "Ο Τοτός δὲν πονεῖ τώρα διόλου.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς. "Ανάπαυσις μόνον χρειάζεται μιὰ—δὺ ἡμέρες.

"Ανάπαυσις λοιπὸν καὶ ἡσυχία. "Ο Τοτός εἶνε ἄρρωστος. . . Πάλιν το κατάρθωσε. . . Τί δυστυχία διὰ τὸν καίμενον τὸν πάππον ! Τί ἔχει νὰ υποφέρῃ ! Διότι μόλις υποφέρεται ὁ Τοτός ὅταν εἶνε καλὰ. "Αλλὰ λιγάκι ἄρρωστος νὰ εἶνε πρέπει νὰ φεύγῃ κανεὶς μακριὰ, μακριὰ ὅσον εἰμπορεῖ. . .

Πρῶτον, ὁ κύριος Τοτός, — καὶ δὲν εἶνε ὁ μόνος, υποθέτω, — ἔχει τὴν ἀξίωσιν ν' ἀναστατώνεται ὅλος ὁ κόσμος, μόλις ἡ ἐξοχότης του ἀδιαθετῇ.

Νομίζει πλέον ὅτι αὐτὸς εἶνε τὸ κέντρον τῆς δημιουργίας. "Ο ἥλιος δὲν λάμπει παρὰ δι' αὐτόν. ἡ σελήνη ἔγινε διὰ νὰ φωτίζῃ τὰς νύκτας του, ὡς καν-δὴλα ἰδική του ἀποκλειστικῶς τὰ πλοῖα διασχίζουν τὰς θαλάσσας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ του φέρουν, ἀπὸ τὰ πλέον

μακρυνὰ μέρη, τὰ ἀποτελεσματικώτερα φάρμακα, σκονάκια, χάπια, καρπούς, κουφέτα, σιρόπια. . .

"Η μαγεύρισα ἐπλάσθη καὶ ἐτάχθη εἰς τὸ μαγεύριον διὰ νὰ κατασκευάζῃ διὰ τὸν κύριον Τοτόν τὰ ὠραιότερα φαγητά — τὰ ὅποια ὅμως καμμίαν φορὰν ὁ κύριος Τοτός οὔτε τα ἐγγίζει !

"Η ὑπερέτρια μιὰν μόνον φροντίδα ἔχει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον : νὰ περιποι-ῇται τὸν κύριον Τοτόν νὰ του φέρῃ αὐτὸ, νὰ του πέρῃ ἐκεῖνο. . . νὰ πιάνη ὅ,τι ὁ κύριος Τοτός ρίπτει κατὰ γῆς καὶ καμμίαν φορὰν. . . εἰς τὸν ἀέρα. . . ὅταν εἶνε παρὰ πολὺ θυμωμένος.

"Ο πάππος τέλος δὲν ἔτυχε τῆς ὑψηλῆς καὶ μοναδικῆς τιμῆς νὰ εἶνε πάππος του, παρὰ διὰ νὰ τον λατρεύῃ, νὰ τον χαϊδεύῃ, νὰ τον κανακεύῃ. . .

Τὰ λοιπὰ τὰ ἐννοεῖτε πλέον. "Ο κύριος Τοτός καθιστᾷ μαρτύριον τὴν ζωὴν τῶν περὶ αὐτόν, — ὅταν ἔξαφνα :

Ντρίγγ ! Ντρίγγ !
Τὸ κουδοῦνι. Κάποιος κτυπᾷ μὲ πολ-λὴν ζωηρότητα τὸ κουδοῦνι.

"Ω ! τί χαρὰ ! εἶνε ὁ κ. Παῦλος, ὁ θεὸς τοῦ Τοτοῦ.

Καὶ ἡ δυστυχὴς Φλώρα, ἀντὶ νὰ κλαίῃ, μειδᾷ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, εἰσάγουσα αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Τοτοῦ.

Μετά τινος ἐξηγήσεις καὶ ὁ Παῦλος ἀρχίζει νὰ γελά. ἀλλὰ τὴν κοροϊδεύει ὀλίγον.

— Τὴν καίμενην τὴ Φλώρα. Μ' ἄφ' οὐ εἶνε ἔτσι κακός, πρέπει νὰ του βάλομε ἕνα φίμωτρον !

Τὸ ἀκούει ὁ ἄρρωστος καὶ του ἔρχεται νὰ λιποθυμήσῃ.

— Μὰ, θεῖέ μου, δὲν το ξεύρετε ; "Εκτύπησα τὸ πόδι μου.

— Καὶ με τοῦτο τί ; Δὲν μπορείς νὰ περπατήσῃς ; εἶνε ἄλλο ;

— Μὰ, θεῖέ μου. . . ὁ παπποῦς ἐκατα-τρώμαξε !

"Εδῶ ὁ Παῦλος σοβαρεύεται.

— "Ο καίμενος ὁ παπποῦς. Φαντά-ζομαι τί φωνές θὰ ἔβαλες !

"Α, ὁ θεὸς δὲν ὁμοιάζει τὸν πάππον ! "Ο θεὸς μαλόνει τὸν Τοτόν, ποῦ κάμνει τὰ μικρὰ μεγάλα.

— "Ω, θεῖ ! δὲν εἴσθε διόλου καλός. Νὰ ἡξυεράτε πῶς στενοχωροῦμαι 'ς τὸ κρεβάτι !

— Δὲν εἶμαι καλός ! "Αφ' οὐ ἔρχομαι καὶ σε βλέπω. . . "Αφ' οὐ στέκομαι καὶ ἀκούω τὰ παράπονά σου ! Νομίζεις ὅτι ἀλλοῦ δὲν θὰ διεσκέδαζα καλ' ἵτερα ;

— Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν μου πονῇ τὸ ποδάρι !

— Οὔτε ἐγὼ βέβαια ! Καὶ δὲν βλέπω γιατί νὰ μας βασανίζῃς, ἐν ᾧ κανεὶς μας δὲν σου πταίει !

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ θεὸς Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀγαθὴν ψυχὴν, κύπτει καὶ

ἀσπάζεται μετὰ στοργῆς τὸν ἀνεψιὸν του.

— "Ελα ! ἔλα ! ἔξακολουθεῖ με τὸν φαιδρὸν, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐνθαρρύνει τὸν ἄρρωστον. "Αφῆσε τώρα τὰ κακώματα καὶ τὰ παράπονα. Εἰπέ μου τί θέλεις νὰ διασκεδάσῃς ; Θέλεις εἰκόνες, θέλεις παιγνίδια, θέλεις βιβλία ;

— "Οχι ! ἀπαντᾷ ὁ κ. Τοτός με θρηνώδη φωνήν, τίποτε δὲν με διασκεδάζει.

— Νὰ τί θὰ 'πῇ νὰ ἔχη κανεὶς πολ-λὰ παιγνίδια. "Αν εἶχες 'λίγα ἢ καὶ διόλου, ὅπως τόσοι πτωχοὶ ἄρρωστοι, θὰ διεσκέδαζες πολὺ περὶ εὐκολώτερα.

"Ο Παῦλος ἔχει δίκαιον

"Ο Τοτός, ὁ ὁποῖος πρώτην φορὰν σκέπτεται τέτοια πράγματα, ἀρχίζει νὰ το ἀναγνωρίζῃ.

— Θεῖ ! κράζει ἔξαφνα. Διασκεδά-σέ με ὅπως θέλῃς. Αὐτὴ τὴν φορὰ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ διασκεδάσω.

Καὶ ὁ καλὸς θεὸς αὐτοσχεδιάζει ἐκεῖ ἐν παιγνίδιον, ἐν ἀπλοῦν καὶ εὐκολον παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει οὔτε προετοιμασίας μεγάλας οὔτε τίποτε καὶ τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παίξῃ καὶ μόνος καὶ μὲ ἄλλον καὶ ὀρθίος καὶ κα-θιστός καὶ ἐξαπλωμένος. . . ἐν παι-γνίδιον τέλος πάντων τὸσον διασκεδαστι-κόν, ὥστε ὅταν ἀργὰ ἐπέστρεψεν ὁ πάπ-πος καὶ εἰσῆλθε μὲ ὄλην τὴν προφύλα-ξιν που εἰσέρχεται κανεὶς εἰς τὸ δωμά-τιον ἐνὸς παράξενου ἄρρώστου, — ἔγινε δεκτὸς μὲ μεγάλας φωνὰς χαρᾶς :

— "Ελάτε παπποῦ, νὰ κάμε-τε καὶ σῆς φουσκες ἀπὸ σαπουνάδα. Τί ὠραῖες που εἶνε !
Ποτέ, καὶ μετὰ τὰ καλλιτέρά του παι-γνίδια, δὲν διεσκέδασε τὸσον ὁ Τοτός, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει τώρα νὰ λέγῃ ὅτι ἕνα γδάρισμα τοῦ ποδιοῦ δὲν εἶνε δὲ καὶ τό-σην μεγάλην καὶ προπάντων ὅτι δι' αὐτὸ οὔτε σωστὸν οὔτε δίκαιον εἶνε νὰ υποφέρουν οἱ ἄλλοι.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια 'ἴδε σελ. 343)

"Αφ' οὐ ὁ Παῦλος ἐτελείωσε τὴν πρώτην ἐπιστολὴν, ἡσθάνθη κάποιαν ὑπερ-ρηφάνειαν, καὶ ἠπόρησε διὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ἡσθάνθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Πόσα πράγματα ἐμπνέουν φόβον εὐθὺς ἐξ ἀρ-χῆς, ἀλλ' ὅταν μὲ θάρρος ἀποφασίσῃ κα-νεὶς νὰ τα φέρῃ εἰς πέρας χάνουν τὴν τρομερότητά των !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

"Ηλθεν ὁ χειμὼν, τὸ δὲ ψυχρὸς ἦτο δριμύτατον ἐκεῖνον τὸν χειμῶνα. "Εν-τούτοις ὅμως ἡ μετάδασις εἰς τὴν πλη-σίον πόλιν δὲν διεκόπη οὐδ' ἐπ' ἐλά-χιστον.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ περιτετυλιγμέ-

νοι εἰς τὰ θερμὰ ἐπανωφόρια των ἀνε-χώρουν τὴν αὐγὴν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Αὐγουστίνου καταβιβάζοντες δὲ μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν των τὰς κουκού-λας των, ἡψήρουν τὸν ἀνεμον, τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα.

Αἱ πρωῒναι ἐκεῖναι ἐκδρομαὶ ἐπροξέ-νουν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀδελφούς. Τὸ ἐρημητήριον ἦτο ἐπίσης ὠραῖον, κεκαλυμμένον ὑπὸ τῆς λευκῆς πάχνης ὅσον καὶ τὴν ἀνοίξιν ὅτε ἡμι-κεχυμένον ὑπὸ τῶν πυκνῶν δένδρων, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα. Καστανεῖαι, φιλύ-ραι, ὀπωροφόρα δένδρα, ἔσειον τοὺς μακρούς, ἀπογυμνωθέντας κλάδους των διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐσύριζεν ὁ ἐκ τῶν ὀρέων πνέων ἀνεμος. Πληθὺς στρουθίων περιεκύκλουν τὰ παιδία ὅτε ἐξήρχοντο ἐκ τῆς κατοικίας των, οἱ δὲ τέσσαρες ἀ-δελφοὶ ἐφύλαττον δι' αὐτοὺς τὰ ψυχία τοῦ προγεύματός των, τὰ ὅποια οἱ τολ-μηροὶ ἐκείνοι ἐπαίται κατέτρωγον ἀπλή-τως πλησιάζοντες μέχρι τῶν χειρῶν τῶν παιδίων.

Εἰς τὸ βόρειον μέρος ὅπου κατῴκει ὁ πρώην στρατιωτικὸς, ὁ χειμὼν διήρ-κει πολὺ. "Αλλοτε εἶχε φανῇ ἀνια-ρὸς εἰς αὐτόν καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Τὸ ἔτος ὅμως ἐκεῖνο ἐφάνη βραχὺς καὶ εὐάρεστος. Τὰ δροσερὰ καὶ φαιδρὰ πρόσωπα τῶν ἀνεψιῶν του ἐπροξένουν ἐντύπωσιν διαρκοῦς ἔαρος εἰς αὐτὸν τὸν λοχαγὸν καὶ εἰς τὴν κυρίαν Σουλβίαν ὁ δὲ γέρων θεὸς ἐνδιεφέρετο τὸσον περὶ τῶν σπουδῶν καὶ τῆς μελέτης τῶν τεσ-σάρων ἀδελφῶν, ὥστε ἐληγάμηνε νὰ στε-νάξῃ βλέπων τὴν χιόνα πίπτουσαν ἀδια-κόπως.

Καθήμενος πλησίον τῆς ἐστίας παρὰ τὴν ἀδελφὴν του, ὁ γέρων στρατιωτικὸς ἀνεσκάλευε τὴν πυρὰν, συνομιλῶν μετ' αὐτῆς περὶ τοῦ μέλλοντος. Πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν παιδίων, τὸ μέλλον ἐ-φαίνετο εἰς αὐτοὺς σκοτεινόν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀκτίνος. "Αλλὰ τώρα τὰ πράγματα μετεβλήθησαν.

"Ο λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἀφί-νοντες κατὰ μέρος τὸ «ἐγὼ» των, περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐφρόντιζον πλέον, ὠνει-ρεύοντο μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς περὶ τῶν ἀγαπητῶν παιδίων ἐφαντάζοντο αὐτὰ ἄνδρας ἐντίμους, φιλοτίμους, γεν-ναίους, χρησίμους.

"Η μεγαλύτερα εὐχαρίστησις τοῦ λοχαγοῦ ἦτο ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἡσθά-νετο ἕκαστον σάββατον, ἡμέραν καθ' ἣν ἐγίνοντο ἐπισήμως γνωστὰ τὰ ἀποτελέ-σματα τῶν ἐκθέσεων. Περί τῆς ἐσπέρας παραμονεύων τὴν ἐπιστροφὴν τῶν παι-δίων ἐστρεφε μετ' ἀνυπομονησίας τὰ βλέμματά του εἰς τὴν ἐρημικὴν ὁδόν, ἥτις ἐξετείνετο πρὸ τοῦ παραθύρου του. "Επανεύρισκων δὲ τὴν νεανικὴν του ῥώ-μην κατέβαιναν ὁ ἴδιος καὶ ἡνοίγε τὴν

θύραν τῆς εἰσόδου, εὐθὺς ὡς διέκρινε τὰ παιδία. Προσεμειδία εἰς τὰ μακρόθεν στελλόμενα πρὸς αὐτὸν μειδιάματά των, ὁ δὲ βορρᾶς ἔφερεν ἐπὶ τῶν πτερύγων του τὴν εὐχάριστον εἰδησιν.

"Η φωνὴ τοῦ "Ιακώβου σοβαρὰ καὶ σθεναρὰ ἔλεγε πάντοτε σχεδόν :

— "Ηλθα πρώτος ! θεῖε.

Καὶ δάκρυα, καί, δάκρυα εὐτυχίας ἀ-νέβαινον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ γέρον-τος στρατιώτου.

Πράγματι ἕκαστος ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἦτο ὁ πρώτος τῆς τάξεώς του, ὅχι μόνον εἰς τὰς ἐκθέσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ μι-κρὸς Παῦλος.

"Επὶ τέλους παρῆλθεν ὁ χειμὼν καὶ ἐπανῆλθε τὸ ἔαρ. "Ηρχισε σιγὰ σιγὰ ἡ βλάστησις, ἐπρασίνασεν ἡ φύσις, αἱ δὲ χελιδόνες ἐπέστρεψαν εἰς τὰς πα-λαιὰς φωλεὰς καὶ ἐτερέτιζον ὡς τρελ-λαί. Καὶ αὐταὶ ἐπίσης ἐχαιρέτιζον εἰς τὴν γλώσσαν των τὴν ἀναγέννησιν τῆς φύσεως ἐξύμνουν τὴν ζωὴν, τὸν ἥλιον, τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἡσθάνοντο ἐ-πανεύρισκον αὐτὸ τὸ μέρος τὸ φιλοξενῆσαν τοσάκις τοὺς προσφιλεῖς νεοσσούς των.

Τὰ ἔα ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ χόρτον καὶ ἀ-νέδιδον τὴν γλυκεῖαν των εὐωδίαν τὰ ἀρ-νάκια ἐβέλαζον βόσκοντα εἰς τὸν λειμῶ-να, οἱ δὲ γεωργοὶ κύπτοντες ὑπὸ τὰς ἀκτῖ-νας τοῦ καίοντος ἥδη ἡλίου τοῦ "Απρι-λίου ἐνεπιστεύοντο εἰς τὰ σπλάχνα τῆς γῆς τὴν ἐλπίδα τῆς συγκομιδῆς των.

"Επειτα ἦλθεν ἡ Μεγάλη ἐδδομάς καὶ τὸ Πάσχα.

Μετά τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς ἐκκλη-σίας ἡ οἰκογένεια ἐκαθίσεν εἰς τὴν τρά-πεζαν ἥτις ἦτο ἐστρωμένη ἐορτάσιμος. "Η μαγεύρισα εἶχε βάλῃ ὅλα τὰ δυ-νατὰ της. "Αλλ' ἔξαφνα τὴν σιγὴν καθ' ἣν μικροὶ καὶ μεγάλοι ἡτοιμάζοντο νὰ γευθῶσι τὰ ὀρεκτικά φαγητά, ἡκού-σθη ἰσχυρὸς κωδωνισμός.

"Ανὴρ ὕψηλός ἀναστήματος, ἡλιοκαῆ ἔχων τὴν μορφήν καὶ χαρακτηριστικὰ ἐκφραστικά, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Τὸ πρόσωπόν του ἐδείκνυε μεγάλην συγκίνησιν.

— Καλημέρα, Μαριάννα ! εἶπεν εἰς τὴν ἀνοίξαντα αὐτὴν γηραιάν οἰκονόμον.

Αὕτη ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ἐμει-νευ ἐκπληκτος καὶ ἀνεφώνησεν :

— "Εκεῖνος εἶνε, χωρὶς ἄλλο ἐκεῖνος εἶνε !

"Επειτα δὲ μετ' εὐκινήσιας, τὴν ὁ-ποῖαν δὲν θὰ ἐφαντάζετο πλέον κανεὶς εἰς αὐτὴν, διατρέψας τὸν κῆπον εἰσῆλ-θεν εἰς τὴν οἰκίαν, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου. "Ανοίξας δὲ τὴν θύραν, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν πνιγμένην ὑπὸ δακρύων συγκινήσεως :

— Παιδιά, ἦλθε ὁ πατέρας σας ! . . . [Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Υπενθυμίζομεν καὶ πάλιν ὅτι ὁ ὅρος τῆς προπληρωμῆς εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀπαράβατος· διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» καὶ κατὰ τὸ προδεχῆς 18ον αὐτῆς ἔτος 1896, παρακαλοῦνται νὰ σπεύδουσιν νὰ μας ἐπιστρέψουν τὸ Δελτίον ἐγγραφῆς, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐστέλλαμεν, συμπληρωμένον καὶ συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντίτιμου τῆς συνδρομῆς τῶν (δραχ. 7 δια τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 8 δια τὸ Ἐξωτερικόν) ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, πρὸς ἀποφυγὴν διακοπῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἡμέτερου τῶν πάντως δὲ πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων, ἵτις θὰ γίνῃ τὴν 16ην Ἰανουαρίου, καθ' ὃν τρόπον εἰς δύο προηγουμένα φύλλα ἐδηλώσαμεν.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς· ἐλλείψει δὲ τοιαύτης διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον παντὸς Κράτους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, **Κικέρων**. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κλίσιν εἰς τὴν ῥητορικὴν· τὸ φανερώνει καὶ τὸ ὄρος τῆς ἐπιστολῆς σου. Εἴθε λοιπὸν μίαν ἡμέραν νὰ φανῇς ἄξιός τοι ψευδωνύμου σου. Εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων θὰ λάβουν μέρος, ὅσοι ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Αὐτὰ τὰ εἶπαμεν πλεόν.

Σ' εὐχαριστῶ, **Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης**, διὰ τὴν μικρὰν ἐλαυογραφίαν ποῦ μου ἔστειλεις. Θὰ τὴν φυλάξω μετὰ πολλὴν ἀγάπην. Μοὶ λέγει ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ προσδεύσῃς πολὺ εἰς τὴν ζωγραφικὴν· καὶ τότε, ὅταν θὰ θαυμάζωνται, ὡς ἐλπίζω, τὰ δόκιμα ἔργα σου, τὸ εὐέλπι αὐτὸ πρωτόλειον θάποκτιθῇ ἀκόμη μεγαλῆτερον ἀξίαν.

Δέξου καὶ τὰ ἰδικὰ μου ἐγκάρδια συλλυπητήρια, φιλότατῃ **Ἀλκιππῇ**, ἀλλὰ διὰ τὸσον σκληρὰν στέρησιν μόνον ἡ θεία Πρόνοια εἶνε ἰκανὴ νὰ σε παρηγορήσῃ. Ἐλαβα ὅ,τι μου ἔστειλεις.

Ἐλαβα τὸ τοκομερίδιον, ἀγαπητέ **Ἐκτωρ** Δεσύλλα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐγκαρδίας εὐχὰς σου. Σοῦ στέλλω καὶ τὰς ἰδικὰς μου μετὰ τοὺς ἀσπασμούς μου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, μικρὰ Πολυξένη Δεσύλλα. Δὲν ἔπρεπε νὰ μνησθῇς ὅτι θὰ ἐγίνετο δεκτὴ μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων μου. Νὰ μου γράψῃς λοιπὸν τακτικὰ καὶ νὰ μου στέλλῃς ὅ,τι μου ὑπόσχεται.

Ἀδελφά, πολὺ ἄδικα καὶ σκληρὰ δι' ἐμὲ τὰ παραπλάνη σου, Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον. Ἦτο μία ἐποχὴ ποῦ ἔνεκα ἄλλων ἀσχιολῶν δὲν ἀπαντοῦσα εἰς καμμίαν ἐπιστολήν. Ἀλλὰ θὰ εἶδες τώρα ὅτι σου ἀπέντησα. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχες λάβῃ τὸ φυλλάδιον, ὅταν μου ἔγραψες. Σημείωσε τὰ φυλλάδια ποῦ σου λείπουν, νὰ σοῦ τα στείλω. Ἐάν θεωρῇς ἀπαραίτητον νὰ δηλώσῃς εἰς τὸ ταχυδρομείον ὅτι ἐμπεριέχει χρήματα ἡ ἐπιστολή, ἀνάγκη νὰ προσθέσῃς ἐν ρούθλιον ἀκόμη διὰ τὰ ἔξοδα τῆς παραλαβῆς.

Ἡ Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, ἡ ὁποία μου ἔγραψε πάλιν ἕνα χαριτωμένο γραμματάκι, ἀσπάζεται τὸν **Ὀρφέα**.

Ὁχι Φύλλε Ἀπολλῶν, μὴν ἔχῃς τὴν ιδεάν ὅτι κολακεύω· ὅτι ἴσως εἶνε ἐγκάρδιον καὶ εὐλικρινές δι' αὐτὸ ἵσα ἔσα παρεκάλεσα τοὺς φίλους μου νὰ λάβουν ψευδώνυμον, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐκθέτω δημοσίᾳ ὅσας εἶχα νὰ τοῖς ἀπευθύνω καμμίαν παρατήρησιν καὶ νὰ μὴ τοὺς κάμνω νὰ κοκκινίσουν ὅταν ἔχω κανένα ἔπαινον. Διότι—αὐτὸ βέβαια θὰ το ἠξέυρης καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου—αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ αἰσθάνονται περισσοτέραν ἀμνησίαν ὅταν ἐπαίνωνται δημοσίᾳ παρά ὅταν ἐπιπληττῶνται ἀπὸ τοὺς ἀγαπῶντας. Τὸ φυλλάδιον σοῦ το ἔστειλα. Νὰ πῇς καὶ εἰς τὸν **Παχὺν Γίστρον** καὶ εἰς τὴν **Εὐτυχῇ Θνητῇ** νὰ μου γράψουν. Ἀσπασμούς εἰς ὅλους.

Σοῦ ἔστειλα τὸν 22ον τόμον, ἀγαπητῇ **Νίτσα Α.** Πρεβεζοῦρου. Σοῦ εὐχομαι ὅ,τι καὶ εἰς τὴν **Εὐαίσθητον Καρδίαν**. Ἀλλὰ τί νὰ σε συμβουλεύσω ἐγώ; Ὁ ἱατρός σου βέβαια εἶνε ὁ καλλίτερος σύμβουλος. Ἐγὼ θὰ παρακαλῶ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεὸν νὰ παλαστήσῃ ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς. Ποσὸν λυποῦμαι ὅταν ὑποφέρουν αἱ μικραὶ μου φίλαι καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι!

Φίλατε **Ἰωάννη Α.** Καλογερά, ὅσα φυλλάδια ἐξεδόθησαν τόσα καὶ ἔλαβες. Μὴν ὑποπτεύεσαι ποτὲ τὸ κακόν.

Εἶσαι δεκτὴ μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν Διαγωνισμόν, καλὴ μου **Ἀρεμῶν**. Τὰ φυλλάδια ποῦ ζητεῖς θὰ δημοσιεύσῃς προσεχῶς.

Σὲ συχαίρω διὰ τὰς προόδους σου, φιλότατῃ **Οὐρανία Δεσύλλα**. Ἡ ἐπιμέλεια καὶ ὁ ζήλος δὲν θὰ σου λείψουν ποτέ, ἐλπίζω. Περιμένω αἱ ἄλλαι πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Περιμένω καὶ ἀκόμη περιμένα νεωτέρας σου ἐπιστολάς, **Ἀφρικανικὴ Λέων**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 23 Ἰανουαρίου.

944. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, θεὸς τὸ δεύτερόν μου, Τὸ τρίτον ἄνθη, κ' ἔπειτα κράτος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμετρικοῦ Θεμιστοκλέους.

945. Λεξιγράφος.

Μὲ τὸ πρῶτον ἐρωτῶ μετὰ τὸ ἄλλο συμπεραίνω καὶ τὸ ὅλον θὰ πορῶ βασιλεὺς Περσῶν ἂν γένω.

Ἐστὴν τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίνος τοῦ Σουλίου.

946. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ γινώσκονται τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος, αἱ δὲ ὀκτώ στιχοὶ μὲν τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ποτελῶσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν ἑξὶ τὸ ὄνομα ἀρχαίου

συγγραφέως, αἱ ὑπεράνω τέσσαρες τὸ ὄνομα χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο θεᾶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

947. Στοιχειδγράφος.

Ὁ καθεὶς με ἐρράζει κάθε χρόνῳ μιὰ φορά. Τὰ δύο πόδια ἂν μ' ἀφαιρήσῃς. Κι' ἂν τ' αὐτῶν ἐν νέον θέσῃς. Γίνομαι ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ γενῇς. Ὡς συμφορά! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ἑρμῶν Τεχνῶν.

948. Ἀναγραμματισμός.

Βασιλεὺς τις τοῦ Λατίου εἶμαι, φίλε, ἂν μ' ἀφίσῃς. Εἰς τοὺς κήπους θὰ με εὕρῃς ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαντιῶ τοῦ Δελφῶν.

949-952. Κεκρυμμένα ὀνόματα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

1. Ρίβδος ἐν γωνίᾳ. ἄρα βρέχει.
2. Ἀπάντων προσφιλέστατον ἐστίν ἡ πατρίς
3. Εἰς οὐδὲν ἡ μάθησις ἐάν μὴ ὁ νοῦς παρῇ.
4. Ὁ Οἰδίππους ἦτο πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

953-958. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνός γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, καλὸς, ὁδός, τώρα, ἄρτος, ἀφή.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

959. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου ποταμοῦ.

1. Σχῆμα γεωμετρικόν. 2. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3. Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 4. Θεὸς τῶν ἀρχαίων. 5. Ἀρχαῖος συγγραφεὺς. 6. Φυτόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίτιου τῶν Δεσπῶν.

960. Φωνηεντόλιπον.

ς—δλσχ—κφλν—μ—ζτ—φρσν—πλν.

Ἐστὴν ὑπὸ Οὐρανίας Δεσύλλας.

961. Ἑλλητισύμφωνον.

Η—αιοεσα—ε—η—πεια—ειε—ω—ο—αωα—ει—α—αη—ου—αου.

Ἐστὴν ὑπὸ Θερασδούλου Θ. Ζωιτοπούλου.

962. Γρίφος.

Ἐκτον τ Λ Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Σεπτεμβρίου ε. ε.

853. Ἀπιδέα (Α, Π, Δ, Α.) — 854. Κάπρος, Κύπρος, — 855. Τὸ ξυλοκέρατον. —

856. Τ Ε Α — 857. Ε Υ Ι Α Ν Τ Τ Σ Υ Σ Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ Κ Α Ρ Ι Α Β Ρ Δ Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Ε Η Σ

858. κα ς ρς [καρίς, Ρῆσος, ὡσάν, ἄνα- αὐς ὅς μα, ἀμάθεια, Οὐάμις, μιση, θεία ἂν σὺκα]. ἄμα

859-860. 1. Ἰδὴ, 2. Ὅσσα. — 861-864. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεταί διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: χαλκός, χρυσός, χρῶμα, χορεία. — 865. Ἐν αἰλλίαις πονηραῖς ἀθλιώτερος ὁ νικῆσας.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παραπάνω περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πλεον ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσιν ἀπαράδεκτα.

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν συνδρομητὴν παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τῶν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν τῶν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.